

Štev. 3.—XXVII.

ZVONČEK

November 1925.

Beograd.

Mesto ti kraljevsko, Beograd,
dvigaš se iz Dunava in Save,
v plodne zdaj oziraš se planjave,
zdaj pogled zastira gričev sklad,
tvoje v daljni svet ime razglaša
zgodovine naše knjiga naša.

Ne iz Dunava in ne iz Save,
ti iz one zrastel si krvi,
ki za tebe jo pod venci slave,
ko je smrt ugašala oči,
zvesti so sinovi pretočili,
tla so rodna z njo blagoslovili ...

Nad moči vse druge raste moč,
ki srcé jo verno v sebi nosi:
žar ljubezni to je zmagujoč,
ki nikogar milosti ne prosi —
na življenje se, na smrt bojuje,
ko sovrag verige robstva kuje.

Koder se je turška moč valila,
kjer je plenil Nemec in Madžar,
tam zapoved se je oglasila,
ki jo mečev je skoval udar:
V prah razmelji, kar stori krivica,
božja ti osvetnica — pravica!

Vdano ljubi vsako te srcé,
Beograd, saj ti si naša glava,
krila Orlu belemu blesté,
ki nad tabo ponosito plava,
ki mu vzlet namerjen je v daljino
nad vso slavno mojo domovino!

Ko nam zopet bojni rog zapoje,
kri junaška v žilah zaigra,
Šumadija da sokole svoje,
Beograd nam vojevode da,
vrh Snežnika in pokraj Jadrana
naša bo zastava razvihrana!

Naše roke vse kot ena dlan,
v vseh le ena volja zmagovita:
Beograd, zdaj slava ti razlita
od Soluna je v koroško stran!
Vsak pogled zre hrepeneče nate —
združi in zedini naše brate!

E. Gangl.

